

18 grudnia 2024

BIULETYN WSPÓLNOTY, ROK XVI, NUMER 686

Spotkania Wspólnoty odbywają się według harmonogramu umieszczonego na stronie Wspólnoty w Domu Diecezjalnym „Tabor” ul. Połonińska 25

Teksty do medytacji od 19.12.2024 r.

Kroczyliśmy drogą Ewangelia św. Mateusza.

Pamiętajmy o pracy własnej na podstawie pytań i zapisywaniu w zeszycie odpowiedzi.

Na owocną pracę, błogosławieństwo +
Oddaję każdego z Was w rany Chrystusa i Jego Krew,
oraz zamykam w Sercu Maryi.
ks. Damian, Pasterz

Wskazówki do pracy

1. Co mówi nam ten tekst o Jezusie? O Kościele?
2. Do czego ten tekst Cię wzywa? Do jakich konkretnych postaw?
3. Sformułuj modlitwę przy pomocy treści przeczytanej perykopy w dowolnej formie (dziękczynienie, uwielbienie, przeproszenie, prośba).
4. Do jakich działań, czynów, dzieł czujesz się przynaglony przez to Słowo? Porównaj je z wnioskami z pierwszej lektury.
5. Zapisz swoje postanowienie, by wieczorem zrobić rachunek sumienia z wypełnienia Bożego wezwania płynącego z tego słowa.

Dzień	Fragment Ewangelii
Czwartek	Mt 9,35-38
Piątek	Mt 10,1-15
Sobota	Mt 10,16-25
Niedziela	Mt 10,26-31
Poniedziałek	Mt 10,31-11,1
Wtorek	Mt 11,2-6

Telefon Wspólnoty

☎ 884-315-151

Struktura Wspólnoty

ks. Damian Ziemba

Pasterz

tel. 791-386-047

e-mail: mini-damian@o2.pl

Marcin Zacharski

Lider

tel. 668-451-691

e-mail:

marcin.zacharski@interia.pl

Joanna Wojdyło

V-ce lider

Barbara Zacharska

V-ce lider

Czwartek

«Proście więc Pana żniwa, aby wysłał robotników na swoje żniwo» - powiedział Jezus do swoich uczniów przed rozestaniem ich z tym samym zadaniem. Opis o rozestaniu ma to samo wprowadzenie, co Kazanie na Górze (Mt 9, 35 = 4, 23). Słowo i działanie Syna stają się źródłem słowa i działania jego braci. To, co On powiedział i czynił, jest kontynuowane przez Jego uczniów. Jedną jest misja: misja Ojca, który posłał Syna do braci, by w Jego braterskości i w braterstwie między sobą stawali się synami. Po Nim to uczniowie zostali powołani do przekazywania Go w przestrzeni i czasie. „Jak Mnie posłał Ojciec, tak Ja was posyłam” (J 20, 21). Historia jest historią posłania. Jedyną miłością, która jest życiem wszystkiego, „pobudza” Ojca ku Synowi i Syna ku Ojcu. Jednak Syn nie może miłować Ojca, jeśli jak On nie kocha braci. Dlatego idzie ku nim, by przyprowadzić ich z wygnania do domu ojcowskiego. Apostoł pobudzany jest tą samą miłością (2 Kor 5, 14). Dzięki braterstwu każdy staje się dzieckiem Bożym. Miłując braci, miłuje Ojca, którego miłością jest miłowanie Syna, a w Nim wszystkich swoich synów. Trójca, która przebywa w niebie, urzeczywistnia się na ziemi we wzajemnej miłości, aż Bóg nie stanie wszystkim we wszystkich (I Kor 15, 28). Wtedy Pan będzie „jeden” na całej ziemi (Za 14, 9), która nareszcie stanie się odbiciem Jego chwały. Mateusz włącza w mowę o misji również to, co inni synoptycy mówią o tożsamości ucznia i jego powołaniu. Powołanie i rozestanie zawsze się łączą. Moje „powołanie” na syna urzeczywistnia się w „posłaniu” ku braciom. To „imię” oznacza zawsze

Animatorzy diakonii

Agnieszka Machoś
diakonia modlitewna

Konrad Przydział
diakonia uwielbienia

Mateusz Tomaszewski
diakonia prowadzenia
spotkań

Marcin Zacharski
diakonia modlitwy
wstawienniczej

Grzegorz Bomba
diakonia liturgiczna

Joanna Wojdyło
diakonia wprowadzająca

**Klaudia
Winiarska – Przydział**
diakonia medialna

**Agnieszka i Andrzej
Drelich**
diakonia organizacyjna

Barbara Zacharska
diakonia prorocka

Katarzyna Zdeb
diakonia miłosierdzia

odniesienie do drugiego. Wersety te wiążą misję Kościoła z misją Jezusa, która się wyraża w głoszeniu Królestwa i w trosce o człowieka (w. 35), a ma swoje źródło we współczuciu (w. 36). Żniwo dojrzało i powinni znaleźć się robotnicy do dokonania zbiorów, by nie zostały zmarnowane (w. 37). Trzeba się modlić, spotkać się z Ojcem, by stać się synami i zostać wysłanymi do braci (w. 38). *Jezus* jest pierwszym Apostołem, Synem wysłanym do braci przez współczującego Ojca. *Kościół* jest apostołski nie tylko dlatego, że ma apostołów - a dzięki nim, w Jezusie, pierwszym Apostole - swoje pochodzenie, lecz także dlatego, że składa się z synów, którzy czują się posłani do braci. Jak Paweł, każdy wierzący jest posłany ku oddalonym od tej samej miłości Chrystusa, który oddał swe życie za wszystkich (2 Kor 5, 14).

Piątek

«*Przywołał, posłał ich*». Powołanie i posłanie Dwunastu wymienione są w kolejności. Ta para występuje zawsze razem. Powołanie do bycia dziećmi Bożymi urzeczywistnia się bowiem w posłaniu do braci. Jezus przywołuje do siebie robotników, ażeby dalej czynili i mówili to, co On najpierw czynił i mówił. Rodzi się Kościół, zakorzeniony w Dwunastu, a przez nich w Ziemi Obiecanej, w Chrystusie. Jest on apostołski nie tylko dlatego, że opiera się na apostołach, lecz dlatego, że tworzą go apostołowie, dzieci Boże posłane do braci. Posłanie odpowiada zawsze swojemu imieniu i swojej historii: Mojżesz „wyratowany z wody” wyratuje z wód morskich swój lud; Elias, o imieniu „Moim Bogiem jest JHWH”, świadczył będzie wszystkim, że tylko JHWH jest Bogiem; Jezus, o imieniu „Bóg zbawia”, wybawi lud od jego grzechów! Ponadto tak powołanie jak posłanie mają charakter wspólnotowy: Dwunastu przedstawia dwanaście pokoleń Izraela, a poza tym wymienieni są parami i posłani po dwóch (Mk 6, 7). Wspólnota jest punktem wyruszenia i dojścia misji, urzeczywistnia synostwo w braterstwie. Tylko ten, kto jest bratem, jest synem, i tylko ten, kto jest synem, staje się bratem. Dwunastu, będąc powiernikami Kazania na Górze - poza grzesznym Mateuszem, który przyjął Jezusa w swoim domu - są też odbiorcami mowy apostołskiej, posłanymi do dwunastu pokoleń, by nieśli słowo Syna, które zostanie później ofiarowane wszystkim ludom. W ww. 1-4 przedstawione jest powołanie Dwunastu i wymienione są ich imiona, w ww. 5-15 zaś podane są wskazówki, jakie Jezus im przekazuje: zwracać się do owiec zagubionych z Izraela (ww. 5-6), głosić Królestwo (w. 7), przywracać człowiekowi jego normalność (w. 8) za darmo i zachowując ubóstwo (ww. 8b-10). Przyjęcie misjonarzy wnosi mesjański pokój (ww. 11-13), ich nieprzyjęcie grozi sądem (ww. 14-15). *Jezus* jest pierwszym Apostołem. *Kościół* przez pierwszych apostołów wnika swoimi korzeniami w Niego i owocuje w apostołstwie synów posłanych do braci. Wędrowanie i ruchliwość, głoszenie słowa i posługa ubogim, darmowość i ubóstwo są jego charakterystycznymi cechami, jakże wspianiale wcielany przez apostoła Pawła.

Sobota

«*Posyłam was jak owce między wilki*» - mówi Jezus do Apostołów. W posłaniu-misji uczeń jest związany z przeznaczeniem Baranka, łupem drapieżnego wilka. Napastliwość zła wyładowuje się na Tym, „który niesie grzech świata” (Q I, 29). Fundamentalnym prawem historii jest zasada, że zło niesie na sobie ten, kto go nie czyni, a właśnie on - niosąc go i nie oddając innym złem za złe, odnosi nad nim zwycięstwo. Sprawiedliwy jest Sługą Pańskim, którego ranami zostaliśmy uzdrowieni (Iz 53, 5; I P 2, 24n). Chłostany naszymi nieprawościami i przebiti za nasze przestępstwa, wzięli na siebie nasze cierpienia, obarczając się naszymi winami (Iz 53, 11). W ten sposób wypełniła się wola Boga (Iz 53, 10), będąca zbawieniem grzeszników (Iz 53, 12). Bóg bowiem pragnie, aby wszyscy ludzie zostali zbawieni (I Tm 2, 4). Tylko złożony w ofierze Baranek zdolny jest otworzyć siedem pieczęci zwoju zapisanego po jednej i drugiej stronie (por. Ap 5, 1-13). Krzyż jest kluczem do wejścia w tajemnicę Boga i świata - jak to tłumaczył Jezus zmartwychwstały dwóm uczniom idącym do Emaus (Łk 24, 25-27. 46). Ofiarowany Baranek wyjaśnia enigmat historii: dobro zwycięża, tracąc, zło traci, zwyciężając, przemoc pokonuje niestosowanie przemocy przez tego, kto ją dźwiga na sobie. Dlatego Paweł skupia mądrość w „słowie krzyża” i wyznaje, że nie chce znać niczego innego jak tylko Jezusa Chrystusa i to ukrzyżowanego (I Kor I, 18; 2, 2). W Nim dostrzegamy tak naszą rzeczywistość zła - coś może być gorszego od ukrzyżowania Pana chwały, zabicia twórcy życia? - jak i prawdę o Bogu, miłości absolutnej, okazanej nam w dźwiganiu naszego zła. Krzyż, mądrość Boża i moc Jego miłości, jest Chwałą, która wchodzi w świat i go zbawia. Uczeń powinien zrozumieć, że tajemnica Mistrza jest również jego tajemnicą. A my, lękając się cierpienia i śmierci, w postawie obronnej zamykamy się w sobie i w ten sposób wyrządzamy sobie i innym zło. Kiedyż zrozumiemy, że złem nie jest cierpienie i umieranie - a nawet bycie zabitym - lecz sprawianie cierpienia i śmierci? Zło, które ktoś czyni, prowokuje (wywołuje na zewnątrz) zło ukryte w drugim, powodując reakcję łańcuchową, która się zatrzymuje dopiero na kimś silnym, kto się nim drugiemu nie odpłaca. Życie również jest zawsze ofiarą z siebie lub z innego. A ofiarą ze siebie jest miłość, upodabniająca nas do Boga i uzdalniająca odpowiadać dobrem na prowokację zła. Apostołowie dają w świecie świadectwo zwycięstwa Baranka. Trudności, walki i prześladowania nie powinny przerażać. Są to koszty zwycięstwa dobra, oznaka niszczenia zła, które zostaje ujawnione i pokonane. *Jezus* jest Synem, odnoszącym zwycięstwo nad nienawiścią. Ratuje

swoim nieszczęściem swoich braci, którzy mu je wyrządzili (Rdz 51, 19n). *Kościół* jest ludem wezwanym do prowadzenia Jego misji w świecie.

Niedziela

<Nie bójcie się> - mówi Jezus do Apostołów, po wysłaniu ich jak owce między wilki. Strach jest pierwszym motorem działania człowieka, a powinien być tylko hamulcem! Stosowne jest unikanie niebezpieczeństw życia, nie powinny one jednak budzić zaniepokojenia powstrzymującego wszelką działalność. Instynkt samozachowawczy jest sam w sobie zdrowy, gdyż ostrzega przed złem, ale nie wystarcza do życia, jeśli równocześnie nie ma się zaufania do dobra. Bez zaufania człowiek jest zablokowany i zdesperowany, bez lęku jest ograniczony i bojaźliwy. Tylko nieświadomi, a ponadto dyktatorzy i wariaci, nie odczuwają strachu. Istnieje jednak strach przed nimi. Zaufanie i lęk są dwiema przeciwstawnymi postawami, a jednak koniecznymi. Druga góruje, pierwszej odczuwa się niedosyt. Pan przyniósł nam ufność w siebie. Uwalnia ona z lęku przed śmiercią, którym przez całe życie zniewala nas nieprzyjaciel (Hbr 2, 15). Śmierć jest zjawiskiem naturalnym i nie jest złem, nawet gdy z powodu grzechu przeżywamy ją źle. Jesteśmy śmiertelni, jednak naszym kresem nie jest koniec nas samych - przed czym odczuwa lęk nasz egoizm - lecz początek bycia z Innym i nasza z Nim komunია. Początkiem i końcem naszego życia nie jest nicłość, której się lękamy, lecz miłujący nas i przez nas miłowany Ojciec. Doskonała miłość odrzuca wszelki strach (I J 4, 18), a ponieważ w tym życiu nie osiąga ona pełni, odczuwamy lęk, który jednak możemy opanowywać. Apostoł, mimo odczuwania lęków i niepewności (I Kor 2, 3), nie ulega im, lecz daje się prowadzić przez Ducha Tego, który dał życie za wszystkich (por. 2 Kor 5, 14). Lęk przed śmiercią nie powinien stawać się filozofią życia. Niech naszą „filozofią” będzie „umiłowanie mądrości” Ojca. Człowiek znajduje się między dwiema miłościami: mądrości ciała, która ogarnia go lękiem przed śmiercią, oraz miłością mądrości Ducha, otwierającej na zawierzenie i życie. Ciągłe musi decydować, którą z nich poślubić. W tym fragmencie występuje trzykrotnie imperatyw: „Nie bójcie się”, po którym następuje motywacja. Powtórka „nie bójcie się” (por. „nie martwcie się”: Mt 6, 25. 27. 28. 31. 34) znaczy, że jesteśmy właściwie ogarnięci lękiem. I to jest punkt wyjścia naszego rozpoznania, ale nie punkt dojścia. W przeciwnym razie już na początku nastąpiłaby rezygnacja z kroczenia drogą życia. Strach powoduje czynienie tego, czego się obawiamy. Tylko ufność pozwala czynić to, czego się pragnie. *Jezus* jest Synem. Ufność w Ojcu jest Jego życiem. Przyszedł do nas po to, by przekazać nam ją i uwolnić od lęku przed śmiercią. *Kościół*. Jego początkiem życia jest chrzest, który zanurza nas w Synu, w Jego miłości ku nam równej miłości Ojca.

Poniedziałek

«*Godny Mnie*». Jest to refren, który Jezus powtarza, kompletując wizerunek swojego apostoła: jak On wysłanego darmowo i w ubóstwie (ww. 1-15) - baranka wśród wilków (ww. 16-25), mocnego tylko zawierzeniem Ojcu (ww. 26-31) - wezwanego do „przyznania się do Niego” wobec ludzi, by być uznanym przed Ojcem (ww. 32-33). Z Nim przyszedł na ziemię sąd Boży (ww. 34-36). Zbawienie jest miłowaniem Go ponad wszelkie inne uczucie (ww. 37-39), upodabniającym do Niego, Syna oddającego się tak w ręce braci, jak i Ojca. Kto przyjmuje apostoła, przyjmuje Syna i sam się czyni synem, przyjmującym Ojca (ww. 40-42). Po tych słowach Jezus kontynuuje swoją misję, ale już nie sam, tylko ze swoimi uczniami (Mt 11, 1). Rozdział 10 przedstawia tożsamość apostoła, tę samą, co Jezusa. Tak jak Ojciec posłał Go do dawania świadectwa swojej miłości względem braci, w ten sam sposób posyła On tych, którzy wiedzą, że są synami wraz z innymi braćmi, dopóki wszyscy nie przyjmą miłości Ojca. *Jezus* jest Synem posłanym do braci, by w swoim ciele dawał świadectwo miłości Ojca. Kto Go przyjmuje i staje się Jego bratem, przyjmuje Ojca i staje się dzieckiem Bożym. *Kościół* tworzą ci, którzy już Go przyjęli i zjednoczeni z Nim w jednej miłości idą z Nim i jak On ku innym.

Wtorek

«*Czy Ty jesteś Tym?*». Jest to fundamentalne pytanie człowieka dotyczące rozpoznania swojego Pana. Jezus odpowiada, odsyłając do swoich dzieł, jakby mówił: „Ja jestem Tym, którego widzisz w tym, co czynię”. Zbawienie jest przyjęciem Go takim, jakim się objawia, a nie jak my Go widzimy. Rozdział 11 zamyka pierwszą i otwiera drugą część Ewangelii. Po tym, co Jezus powiedział i czynił, a uczniowie przedłużają w swojej misji, jest przedmiotem opowiedzenia się za Nim: przyjęcie Go i przyjęcie Królestwa. Rozdział ten rozpoczyna się zapytaniem Chrzciela i odpowiedzią Jezusa (ww. 2-6), po której chwali On Jana (ww. 7-15), narzeka na swoje pokolenie [ww. 16-19] i miasta nieprzyjmujące Go (ww. 20-24), by zakończyć kontrapunktem, przedstawiającym tych, którzy jak małe dzieci przyjmują Jego tajemnicę [ww. 25-27), radują się i znajdują w Nim odpocznienie (ww. 28-30). Jest to nauka o odniesieniu się człowieka do Syna Człowieczego. Rozpoczyna się wątpliwościami, otwiera na pytanie, kończąc się przyjęciem lub odrzuceniem. Cały rozdział jest mową Jezusa, który wzywa do wyjścia z dwuznaczności i określenia wobec Niego własnej postawy. Tak otwiera się nowa sekcja, ukazująca, jak Królestwo zderza się ze światem. A świat z Królestwem. Jest to kontrast i sąd w czynie, który

zostanie objaśniony w przypowieściach (rozd. 13). W tym fragmencie Jezus odpowiada na pytanie tego, kto Go oczekuje, kończąc błogosławieństwem obejmującym poprzednie dziewięć (Mt 5, 3-11): „Szczęśliwy jest ten, kto we Mnie nie wątpi!”. To On wcielił w siebie słowo wypowiedziane na Górze. Pytanie uwięzionego Jana stanowi punkt dojścia prorocstwa, przedstawionego w ujęciu własnych oczekiwań, by otworzyć się na to, co inny powie. Jan jest człowiekiem oczekującym od Pana odpowiedzi. *Jezus* jest zapowiedzią proroków, przeprowadzających nas od naszych oczekiwań do oczekiwań Boga od nas. *Kościół* powinien kwestionować swoją pewność, nie utożsamiając jej z prawdą Bożą. Na szczęście spełnia Jego obietnice, a nie swoje oczekiwania.

Ogłoszenia

1. Przypominamy o obowiązkowej modlitwie Anioł Pański w intencji o otwartość na charyzmaty i ich przyjmowanie dla wszystkich członków wspólnoty przez ręce Maryi oraz zachęcie Pasterza do postu w intencji wspólnoty 12 dnia miesiąca.

2. Posługa modlitwą wstawienniczą prowadzona w pierwszą i третią środę miesiąca w godz. od 17.00 do 18.00 salce Miriam (główny budynek DD Tabor, poziom -1). Zapisy przez formularz na stronie internetowej:

<https://www.miriam.rzeszow.pl/zapisy/zapisz-sie-na-modlitwe-wstawiennicza/>

Przypominamy o Regulaminie korzystania z Pogotowia Modlitewnego dla członków naszej Wspólnoty:

- a. Na telefon pogotowia modlitewnego wysyłamy intencje za siebie, swoją rodzinę i przyjaciół, w nagłych potrzebach m.in.: choroby, zagrożenia zdrowia lub życia. Pamiętajmy, że diakonia modlitewna codziennie modli się ostojowo za każdego członka Wspólnoty.
- b. Intencje za pozostałe osoby można umieszczać na portalu zywawiarapl.pl
- c. Intencja powinna zawierać imię osoby omodlanej oraz za co konkretnie będziemy się modlić.
- d. Intencje przesyłamy w godz. od 08.00 do 20.00 (w sytuacji zagrożenia życia, o każdej porze). Max. liczba znaków 160 (1 SMS).
- e. Nie udostępniamy otrzymanych intencji osobom spoza Wspólnoty.
- f. Podpisujemy się imieniem i nazwiskiem.
- g. Intencje ogólne niezgodne z regulaminem nie będą przekazywane (np. intencja Bogu wiadoma).
- h. Informacje dotyczące Wspólnoty przekazywane są przez Pasterza, Liderów i Animatorów. Aktualizacja danych dokonywana jest raz na tydzień.

Redaktor biuletynu: Wojciech Wojdyło • Biuletyn przeznaczony jest wyłącznie do użytku wewnętrznego •
• telefon Wspólnoty i pogotowie modlitewne: ☎ 884.31.51.51 • e-mail: miriam.rzeszow@gmail.com •
• www.miriam.rzeszow.pl • www.facebook.com/miriam.rzeszow •

• • •